

zalen gegokt en op de kelderderdieping vindt permanent een heuse Angelsaksische dorpskermis plaats. Uiteraard let alleen een literaire kniesoor op het feit dat Excalibur (het onwrikbare zwaard in de rots uit de Arthur-legenden) hier onbekommerd vermengd wordt met Ivarhoe en Robin Hood.

Wie het (holle) kasteel binnenrijdt, moet zijn auto afgeven aan parking-valets, snelle jongens in pagekostuums die de auto voor de gasten parkeren. Een genante, maar nuttige dienstverlening. Wie zelf parkeert, buiten in het schemerdonker, dient de volgende morgen namelijk in een lichtreclamezuil te klimmen om zijn hemelsblauwe vierwielertje te traceren. Eenmaal op weg daar naar toe klinkt zo waar een mechanische stem uit de dichtstbijzijnde auto: „Dit is een waarschuwing. U bevindt zich te dicht bij dit vervoermiddel. Het alarm gaat binnen tien tellen na nu af. Tien. Negen. Acht. Zeven... Dank u”.

Vegas heeft behalve gokken, Julio Iglesias, sneltrouwerij in nep-kapelletjes ook een automuseum in de aanbieding. Het heet Imperial Palace en is keizerlijk-Chinees gehuisvest op de bovenste etage van de parkeergarage. Sinds

1949 verzamelen directeur Ralph Ingelstad en zijn schoonzoon Richie Klein klassieke auto's, zoals anderen postzegels.

Na de ontmanteling van Harrah in Reno, noordelijker in Nevada, bezit het Imperial Palace de opmerkelijkste auto-collectie in de South-West. Zeker bijzonder zijn die ene paarsige Tucker (1948), de ondermaatse Muntz (1950), de eveneens dwergachtige Bantam (1939) en de tweede zaal vol elegante Duesenbergs, laat jaren dertig.

Ingelstadt valt op grote namen en hun auto's: W.C. Fields (de nurkse film-humorist) zijn Cadillac met uitgebreide drankkast (1938), een Cord 812 (1937) waarin filmcowboy

Death Valley mag je op een rit door het verre westen van Amerika niet missen.

Bij elk afgelegen benzinstation staan wel een paar klassieke Amerikanen, die nog dagelijks worden gebruikt.

